

Země za kameny v kruhu

Siyidarský trůn a příchod
prastaré magie

I.

Patrik Peška

● — pointa

Země za kameny v kruhu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Patrik Peška
Země za kameny v kruhu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Galeona Stříbrná vlna

**pokoj
Miriam**

Země

za kameny v kruhu

Země

za kameny v kruhu

**Sigldarský trůn a příchod
prastaré magie**

I.

Patrik Peška

● ■ **pointa**

*Probudila se silná a prastará,
avšak temné zlo zaklelo ji,
zaklelo do hlubokého spánku.
Je málo těch, kdo ji ovládá,
silná jako dech nejmocnějšího vánku.*

Zlo sílí!

*Mocná kletba času,
prastará magie v hlubinách strnulá,
siyldarský trůn vladaře postrádá.
Přijde však jiná, ještě starší,
mocnější než zlo – mocnější.*

**Věnováno lásce,
přátelství, moudrosti,
naději a víře.**

OBSAH

Jak to všechno začalo	15
Kouzebný přívěsek	25
První podivné dobrodružství	30
Překvapivé vzbuzení	36
V Trilitonii	42
Nehezke vyprávění	54
Příchod má své následky	76
Iristiai	99
Strýc Gwendor	120
Stříbrná vína	138
Prach Iristialu	153
Dormenský proud a cesta ke Kašmírovému ostrovu	161
Princ Aziz a princezna Badria	179
Tamarkaš — Zlaté město	193
Cesta na Tervielské souostroví	206

Jak to všechno začalo

Tento příběh začíná za časů staré dobré Anglie. Bylo to několik let po válce, která, jak se zdá, zemi vůbec nezměnila – alespoň co se týče kouzel a zázraků, neboť ty tam byly vždycky, a věřím, že tam stále někde jsou.

Už uběhla spousta času od dob, co dospělí – nebo snad už staří – Jane a Michael vzpomínali na svá dobrodružství s Mary Poppins, a pokaždé, když se přihnál západní vítr, pevně doufali, že se s ní zase uvidí. Šedivými ulicemi zněly melodie kopyt, do nichž se mísilo řinčení kočárů a nasládlá vůně plynových lamp. Kdybyste se dnes někoho zeptali, jak na tu dobu vzpomíná, mnozí by se zasnili a řekli, že byla úžasná.

V tomto zvláštním čase žila ve městě Londýně holčička jménem Miriam Alviová. Bydlela nedaleko Buckinghamského paláce, jehož zahrady pokaždé obdivovala. Vlastně pokaždé, když je viděla, neměla nejmenších pochyb o jejich neskonale kráse. Protože už začínalo léto – mimochodem letos hodně vydařené – do konce školy už zbývalo pár dní. Jakmile totiž začaly prázdniny, odjížděla za svým dědečkem do Salisbury.

Ono na tom určitě není nic zvláštního, ale ta vesnička stojí za povšimnutí. V okolí té pláně, kde se stromy vzpínaly k nebi a jejich koruny soupeřily o krásu a mohutnost, kde se jehličnany třeptily stříbrnými jehličkami a jedle hrdě nesly šišky, stály *kameny*. Každý je tam tak znal, ale vy je budete znát spíše pod jménem *Stonehenge*. A právě zde to všechno začalo.

Kdyby Miriamin dědeček netvrdil, že je kouzelníkem ze Stonehenge, leckdo by o něm netvrdil, že je blázen, a já bych asi takový příběh nikdy nenapsal, ale jemu na tom nezáleželo. Vyprávěl Miriam příběhy, které její maminka velmi nerada slyšela. Ta mu totiž vždycky říkala: „Dědečku, není na tohle už stará?“ Nebo: „Je to čirý nesmysl – sám to víte!“ A další poznámky, které uslyšíte jen od dospělých. Říkala to také proto, protože se jí zdálo, že zní velice podivně. Jenže kdybyste je slyšeli vyprávět od dědečka Edwina vy, byli byste bývali poznali, že je v nich něco víc. Byly to příběhy plné kouzel a zázraků, kde se plní i ty nejpodivnější sny. Půlnoční tance, svátky jara, fauni, satyři, trpaslíci, jednorožci a také žijící stromy a mluvící zvířata.

Miriam už vyslechla vyprávění o velikých tvorech, tak velikých, že se jejich hlavy dotýkají samotných hvězd, o královstvích ve vodě, oslavách a tancích dryád, královské spravedlnosti a lásce. Třebaže byl Edwin starý člověk, nikterak to neměnilo fakt, že mu Miriam věřila. Podle něj totiž cesta *do Země za kameny v kruhu* vede, ovšem jen pro ty, co v ní věří.

Asi týden po začátku prázdnin, brzy ráno, nastoupila Miriam s rodiči do vlaku, směřujícího do Salisbury. Lokomotiva ještě zasupěla na nádraží a rozjela se za zvuku píšťalky. Železniční tunel rozzvučil její hlas a nevlídné, šedivé barvy Londýna vystřídaly zelené louky, lesy a pole. Tatínek a maminka si o něčem povídali, ale jejich hlasy se Miriam ztrácely, protože její mysl už byla jinde. Seděla vedle dědečkova křesla a on začal:

„Pokud budeš pevně věřit, Miriam, ve svá přání,“ řekl, „splní se ti. Nesmíš zapomínat – kdo má pevnou víru, má i naději.“

„Jak poznám, dědečku, že mám pevnou víru?“ zeptala se.

Dědeček se usmál a odpověděl: „No, každý ji poznáme trochu jinak...“ Na chvíli se zamyslel. „Ovšem ty, Miriam, se toho budeš moci i dotknout.“

„Tomu moc nerozumím,“ řekla rozpačitě.

„Čekání v naději,“ vysvětloval, „objasní i ty nejpodivnější otázky. Všechno se dočkáš a nebude to dlouho trvat. Čas je klíčem k tajemstvím, na to také nezapomínej.“

„Páni!“ vydechla Miriam.

„Nevím, jestli jsem ti vyprávěl ten příběh –“

„Jaký, dědečku,“ skočila mu horlivě do řeči.

„O Iristialu,“ odpověděl.

„Ne, takový jsem ještě neslyšela!“ odvětila Miriam a název v ní vzbuzoval mnohem více, než byste vy nebo já očekávali.

„Tak to je dobře, protože je nejvyšší čas. Tento příběh je hodně starý a moc důležitý,“ ještě podotknul, nadechl se a spustil:

„V čase, který se teprve narodil, kdy světlo světa svítalo jen chvíli, žil jeden faun. Říkali mu Hroudička. Měl totiž rád květiny a hodně jim rozuměl. Pečlivě je zaléval, hladil je a šeptal jim slova, jimiž je obveseloval. Ačkoli měl na svém záhoně nepřeborné množství vzácných květín, ze všeho nejvíce miloval sedmikrásky. Mnozí mu je obdivovali, jiní pochvalovali a někteří dokonce záviděli. Říkal jim Sluníčka země.

Jednoho dne však přišla temná bouře a prudké deště, které způsobily pohromu. Všechny sedmikrásky byly bušícími kapkami a větrem zničeny. Hroudička nemohl dělat nic, než žalostnit a plakat. Poté, co bouře ustala, věděl, že už nikdy nebudou tak krásné. Mnoho dní a nocí pracoval, přesazoval, vyprávěl jim příběhy, aby je zachránil, avšak marně. Faun nevěděl, jak dál, a veškeré síly ho opustily, ale uvnitř stále doufal.

Jednou v noci, po mnoha dnech usilovné práce, únavy a sklíčenosti k němu promluvil hlas. Zněl mocně a dunivě a Hroudička měl pocit, že k němu promlouvá samotná obloha.

„Neplač, faune! Čas všechny rány zahojí!“ řekl Hlas.

Hroudička si myslel, že sní, a tak se ničemu nedivil.

„Kdo by neplakal nad ztrátou takové nádhery, Hlase?“ zeptal se s pochybami.

„Proč myslíš,“ začal Hlas, „že bych neplakal nad ztrátou?“

Já nevím... myslím si to,“ odpověděl faun.

„Kdyby mi tě nebylo líto, nepromluvil bych k tobě,“ odvětil Hlas.

„Kdo vůbec jsi?“

„Já jsem i nejsem.“

„To nedává žádný smysl,“ pověděl Hroudička rozpačitě.

„Netrap se tím, Hroudičko...“

„Ale já se netrápím, že tomu nerozumím. Trápím se kvůli květinám – a vůbec, zdržuješ mě od mého smutku!“

„A není to dobře?“ zeptal se Hlas.

Hroudička se nad tím zamyslel a pak řekl: Já nevím... myslím... možná ano.'

Já jsem štěstí a radost a jsem tu kvůli věcem, jež se ti staly. Nechci tě vidět smutného, a proto ti pomůžu.'

Jak mi může hlas v mé hlavě pomoci?' kroutil Hroudička nevěřící hlavou.

Jsem zem, jsem louka, jsem nebe, jsem –'

Jsi déšť, který mi zničil květiny,' skočil mu Hroudička do řeči.

Hlas se zvonivě zasmál, až se zem zatřásla.

Já jsem naděje v tvém srdci. Přiznej si, stále jsi někde uvnitř věřil, že se to spraví. Ačkoli ti pohled říkal, že ne, tvůj vnitřní hlas ano.'

Hroudička přikyvoval.

Protože je nebe bez hvězd, chci tě pozdvihnout a ukázat každému obyvateli této země, že ten, kdo bude věřit, bude mít naději. Hvězda, která bude vyzvižena mezi ostatními, se stane průvodcem všem zbloudilým duším. Bude nejzářivější a nejbliže k těm, jež se prokáží tvou ryzostí...'

Hlas se na chvíli odmlčel a poté s burácením spustil: Budiž tedy Iristial! Hvězda hvězd! Hvězda naděje! Hvězda všech!'

Mocný hlas se rozlehl po celém světě. Hroudička se vylekaně přikrčil a s obavami hleděl k obloze. Najednou se začalo něco dít. Na temně modré obloze se rozzářilo nejprve bílé světlo, podobné stříbrnému závoji, jehož intenzita postupně sílila, až celou krajinu zalila zářivým světlem. Sedmikráskám se očividně vracela síla, protože zvedaly své hlavičky a rozzářily se jako hvězda. Světlo nakonec ustalo a na obloze se rozsvítil jasně zářící bod. Nebeským síním se narodila první hvězda!

Iristial se stal!' pokračoval hlas. Kdokoli v úctě, strachu, lásce, přátelství a moudrosti vůči mně se projeví, bude vyzvižen jako ty. Čím více hvězd uvidíš, tím klidnější bude tvé srdce. Už nikdy nebudeš sám! Může to být každý, nemusí jím být nikdo! Jen si zapamatuj – každá z nich něco bude znamenat!' A Hlas se s utichající ozvěnou vytratil.

Od té doby Hroudička věřil, že mít naději je víc než všechny poklady světa."

„Ten příběh se mi moc líbí, dědečku!“ vyhrkla Miriam užasle.

„To mě těší,“ odpověděl dědeček a něžně ji pohladil po vlasech.

„Kdo ale mohl být ten hlas?“ zajímala se.

„Kdybych ti to pověděl, všechno by ztratilo svůj smysl,“ zašeptal tajemně. „Na to musí každý přijít sám. Umíš poznat nějaké hvězdy?“

„No... možná bych poznala Severku,“ přemýšlela chvíli, „a taky Slunce!“

„Dobře, velmi dobře,“ pověděl dědeček potěšeně a usmál se. „A já tě naučím ještě jednu a moc důležitou hvězdu.“

Dědeček vstal z houpacího křesla, šel ke knihovničce. Z police vybral velkou starou knihu s odřenými zelenými deskami, znovu se posadil a začal vysvětlovat: „Tady tohle,“ ukazoval přitom prstem, „je souhvězdí Persea a tady je hvězda Miram. Je malinká, ale najdeš ji –“

„Zní skoro jako moje jméno!“ přerušila ho Miriam s rozzářenou tváří.

„Ano,“ odpověděl dědeček, „je mu podobné. Musíš si zapamatovat, kde je! Za chvíli ti ji ukážu na nebi. Pro tuto zvláštní chvíli jsem požádal pana Macfeelyho, ať zapálí lampu později.“

„Proč je ta lampa tady v zahradě, dědečku?“

„To je moc dlouhý příběh, Miriam. Kdysi dávno tudy vedla cesta,“ zamyslel se. „Teď tu ovšem stojí dům a oni na ni zapomněli... a pojď už, slunce zapadlo za kope.“

Lampa skutečně nesvítla a dědeček tak mohl Miriam ukázat souhvězdí Persea. Naučil ji, kde se nachází hvězda Miram, a ona od té doby věděla, kde ji najít. Když se na ni podívala, zdálo se, jako by hvězdu znala odjakživa.

„Pokud ti někdy bude smutno – a že se takové chvíle objeví v životě každého z nás – vzpomeň si na ni, protože ta hvězda je ti blíže, než si myslíš.“

Dědeček se na Miriam podíval a jeho pohled prozrazoval mnohem víc, než říkal.

„Cítím se zvláštně,“ přemýšlela Miriam, „ale nedokážu si to vysvětlit.“

„Čas je sice neúprosný, avšak odhalí všechna tajemství.“

„Co když se toho nedočkám?“

„Ten, kdo pevně věří,“ vysvětloval, „se dočká všeho. Pokud věříš tomu, co jsem ti vyprávěl –“ Dědeček nedopověděl.

„Miriam, slyšíš mě?“ vytrhl ji ze snění maminčin hlas. Zněl, jako by přicházel z chodby, která vedla do pokoje. Kolem Miriam se všechno zamlžilo, dědečkův hlas se vytratil a sen se rozplynul. Maminka seděla

vedle ní, zvuk lokomotivy se zase rozzvučil a za okénkem se krajina opět změnila.

„Copak se ti zdálo, Miriam?“ zeptal se otec. Jenže než stihla Miriam odpovědět, vlak prudce zastavil, oblaka páry zahalila cestující a maminka prohlásila: „Jsme v Salisbury! A teď půjdeme pěkně pěšky, procházka nám prospěje.“

Jenže jí se to řeklo, protože nemusela tahat kufry, které podle tatínka obsahovaly spíše kameny než oblečení. Jakmile je zvedl, rázem věděl, že to bude cesta přinejmenším na hodinu. Cestou si párkrát odpočinul a pak se s velkým funěním trmácel dál.

Když dorazili k domu slečny Coverleyové, slastně si oddychl. Od ní zbývalo jít jen za roh a uličkou mezi dvěma ploty do kopce k domu.

Koruny stromů podél chodníku se začaly silně třást. Zvedal se vítr, který unášel chmýří pampelišek a zakrýval blankytnou oblohu šedivým hávem. Podle toho, jak vypadal, se na Salisbury hnala silná letní bouřka. Miriam proto přidala do kroku. Maminka si toho všimla a spěšně řekla: „Miriam, buď hodná a neobtěžuj dědečka. Je příliš starý na to, aby ti mohl vyprávět příběhy. Ty budeš mít své práce dost!“

Miriam posmutněla, ani se neotočila, sklopila hlavu a šla. Už se těšila, až zase uvidí svého milého dědečka, a ještě víc na jeho krásné příběhy.

„Jsi na ni moc přísná,“ namítl tatínek s vypětím v hlase, protože právě zvedl kufry. „Podívej, jak se těší, nekaz jí radost.“

Jenže maminka jako by spíše odsekla a snažila se, aby to tolik nevyznělo: „Víš, jak to teď je,“ rázně kývla hlavou. „Nechci, aby si dělala falešné naděje!“

„Kdyby to otcí vadilo,“ nedal se tatínek, „už dávno by nám něco řekl. Vždyť je ještě dítě! Nezdá se ti, že to někdy přeháníš?“

„Andrew!“ Její hlas měl ten zvláštní nádech, který prozrazoval, že jí došla slova nebo že neochotně uznala jeho pravdu.

Zbývalo jen pár kroků, aby došli k domu. V silném větru, který svištěl korunami, chodníky a plotem, projel ulicí kočár s bílými koňmi. Jel tak rychle, až se zdálo, že s větrem hraje o závod. Tatínek i maminka se na okamžik zastavili, aby se tou nádherou pokochali, protože kočáry se v Londýně vidávaly už málokdy. Koně se vši hrdostí projeli kolem nich, zatímco Miriam nenápadně proklouzla do domu.

V hale se na okamžik zastavila a rozhlédla se. Dům působil prázdně, což ji trochu znepokojilo.

„Dlouho jsem tu nebyla!“ pomyslela si, aniž věnovala větší pozornost zvláštnímu tichu, které dům zahalovalo. Vyběhla po schodech nahoru a zastavila se u dveří, které zdobila krásná rytina hradu s věžemi dotýkajícími se mraků. Rytina byla stále výrazná, jako by ji stáří vůbec nezasáhlo. Miriam vždy připomínala dědečkovu vyprávění.

Otevřela dveře a vešla do dlouhé chodby s dřevěným obložením a zeleně malovanými stěnami, které byly místy zahaleny obrazy krajiny a Londýna. S přibývajícím šerem světlo svíců žloutlo, zatímco oblohu za okny křížovalyblesky.

Chodba byla docela dlouhá a než došla ke dveřím dědečkova pokoje, tiše si odříkala říkanku, kterou si sama kdysi vymyslela:

*„Dětské kroky pomalé jsou,
staré kroky se taky tak hnou.
Za dveřmi místnost velká není,
je tam houpací křeslo,
na kterém dědeček sedí.
Poté co zaklepu, uslyším hlas,
těším se na nové příběhy zas.“*

Jen co domluvila, zaklepala ťuk, ťuk, ťuk. Srdce se jí rozbušilo napětím. Venku začalo prudce pršet, kapky hlasitě bubnovaly do oken – bum, bum, bum. Miriam si uvědomila, že už čeká příliš dlouho, a s nedočkavostí vstoupila dovnitř. Okny a komínem se rozkvílel vítr a začal velice smutně zpívat. Edwin měl okna na sever i na jih, a když jste se pořádně nahnuli, dalo se z toho severního pozorovat východ nebo západ slunce. Teď za nimi byly jen provazy vody. Miriam se rozhlédla po obrazech a měla na jednu pocit, jako by postavy i krajiny posmutněly. Co to mělo znamenat? Jak si jejich pohledy vysvětlit? Jedno z oken na severní straně se náhle otevřelo, vpustilo silný vítr a dveře práskly. Houpací křeslo, na němž dědeček seděl, se mírně rozhoupalo. Kolem vysokého opěradla vystupoval kouř nasládlé chuti. Zamířil k praskajícímu krbu a pak se u něj rozplynul. Miriam tu vůni znala, a když sledovala, jak mizí, přistoupila blíže:

„Dědečku, konečně jsem tady!“ zvolala rozechvěle. Velmi chtěla slyšet jeho hlas a zároveň se cítila zvláště. Vzduch byl divný, dům byl divný, všechno tu bylo jiné.

Edwinova hlava byla v dumající poloze. Než se křeslo zastavilo, stále měla naději, ale teď se její srdce sevřelo ještě větší úzkostí, protože dědeček nereagoval.

Malá stolička, na kterou si často natahoval nohy, vypadala také pochmurně. Skoro se zdálo, že říká: „Už tu není ten, jehož unavené nohy jsem podpírala.“

Pak dědečka obešla a pohlédla na něj. Jeho oči byly zavřené, jako by spal – jako by snil. Dýmka v ústech stále vydávala tenký modravý dým, jenž byl poslední živou vzpomínkou. Miriam si nechtěla připustit, co vidí, stále tomu nevěřila, jakmile však ucítila v očích slzy, věděla, že nemá smysl se bránit. Dědeček usnul navěky!

Naposled ho chytila za ruku a myšlenkami tápala kdesi ve tmě, aby našla světlo vzpomínky na něj. Ruka tiskla ruku a slzy rostly a těžkly více než dešťové kapky venku. V té chvíli přemýšlela o všem, co spolu zažili.

„Kdo mi teď bude vyprávět o Trilitonii, dědečku?“ šeptala zoufale a uvědomila si, že mluvit je nesmírně těžké. „Prosím, vstaň a vyprávěj mi o ní, copak mě neslyšíš?“ Klekla si k němu a podlehlá pláči, jaký v životě nezažila. Třebaže to trvá nějakou chvíli napsat, všechno se stalo velmi rychle. Do pokoje náhle dolehly kroky rodičů. Jakmile uslyšeli její pláč, přispěchali dovnitř, přičemž se ozvaly dunící rány padajících zavazadel.

„Miriam, co se stalo?“ vykřikl otec rozrušeně. Než si dal věci dohromady, už za ním stála maminka. Když ona spatřila, co se stalo, začala se třást, přiložila ruku k ústům a silně se do ní rozplakala. Udělalo se jí špatně a ještě z posledních sil řekla: „Miriam, honem, pojď za mnou!“ Přitom ji zradily vlastní nohy, ale rozrušený tatínek pohotově zareagoval a odvedl ji do kuchyně. Miriam zůstala v pokoji sama.

Dokážete si představit, jaké neštěstí je potkalo? Celý dům se najednou proměnil ve smutné a tiché místo. Byl tak malý a prázdný, protože mu chyběla dědečkova duše. Prála si oživit vzpomínky, přesunout se do nich a znovu je prožívat. Ale jak? Je tohle snad ona bezmoc, kdy nemůžete vrátit čas? Věděla, že i kdyby plakala celý život, nic by tím nezměnila.

Rozhodla se proto vstát. Vtom se stala tak divná věc, že kdyby se bývala byla nestala, nestalo by se nic z tohoto příběhu.

Jakmile vstávala, nechťeně se opřela o křeslo, rozhoupala ho a dědečkova levá ruka bezvládně sklouzla dolů. Miriam sebou trhla a polekaně couvla, ale pak si všimla, že v chladném sevření spočívá nějaký předmět. Byla to stočená trubička, jež důvěrně připomínala svitek. Miriam se na něj okamžik dívala a zároveň jí hlavou probleskly myšlenky: „Vezmi ho! Co když je to něco důležitého?“ Vedle toho jí vytanul příběh Hroudičky. Možná se všemu budete divit, ale věřím, že kdybyste byli v takové situaci jako ona, jednali byste stejně.

Vzala ho tedy, a aniž si toho v tu chvíli všimla, na podlahu s tichým cinknutím dopadl malý lesklý přívěsek. Jeho dopad doprovodil vzdálený zvuk hřmění.

Na svitku bylo něco napsáno a poslední slova prozrazovala, že jej psal dědeček:

Drabá Miriam,

odpusť mi, že jsem tě tady zanechal samotnou, ale osudu se nikdo nemůže vyhnout. Ještě přijde čas, kdy se uvidíme a zase si budeme vyprávět o skutečné zemi Trilitonii a o celém tom kouzelném světě. Jakmile se ti do rukou dostane přívěsek, ihned ho pečlivě ukryj a slib mi, že o něm nikomu neřekneš. Je klíčem, který tě do Země za kameny v kruhu donese.

Mé stařecké ruce už dlouho neudrží pero, jímž ti píšu tento dopis – sama vidíš, že písmo není tak úhledné, jako bývalo kdysi. Neplač, Miriam! Tam, kde skončila minulost, může začít i budoucnost.

Čekají tě, abys jim pomohla. Neotálej, čím rychleji se tam dostaneš, tím to bude snazší. Měj víru a naději. Jsou tím nejsilnějším lékem na bolesti i strasti. Až uvidíš na nebi Miram a budeš stát u kamenů, vzpomeň si na náš poslední příběh.

Čas je otcem naděje.

Sbohem, dědeček

Miriam se znovu rozplakala, ale zároveň pocítila něco, co se nedá jen tak popsat. Lepší bude, když si představíte (někteří ani nemusí), že máte takového kamaráda, kterému rozumíte, i když na vás třeba mrkne nebo něco podobného. Víte, co tím myslí, protože vám to říká něco ve vašem nitru.

V hloubi duše pocítila zvláštní jistotu, jako by právě našla ztracenou část sebe sama. Vždycky si přála žít ve vyprávěních, ale teprve teď měla pocit, že příběh žije v ní.

„Jenže kde je přívěsek? Co když na něj zapomněl?“ polekala se a vystřídala naději za obavu.

„Miriam, Miriam!“ zavolala maminka. Její hlas zněl o něco vyrovnaněji než předtím.

„Proč se tohle musí stát zrovna... Co je to?“ Rychle si klekla a sáhla po černém odlesku, který jí oslnil zrak. Byl to přívěsek! Ihned jej schovala do kapsy v bílém pleteném kabátě a v té rychlosti – než vešla maminka a ona vytáhla ruku z kapsy – stihla jen pocítit, jak je chladný. S matkou a otcem přišli nějací pání a lékař. Rodiče ji pevně objali a jejich slzy padaly na podlahu jako perličky. Všechno čarovalo tak tísnivou atmosféru, že už o tom nebudu více psát – tohle není pro nikoho z nás příjemné téma. Co můžu jen dodat, je to, že lékař konstatoval smrt a přiznal, že je to jeden z nejpodivnějších případů, jaké kdy viděl.

Miriam s hlavou plnou myšlenek odešla, ale v hrudi ji něco tížilo, jako by tam nosila kámen.

„Je to jen sen? Kdy se z něj probudím?“ říkala si pro sebe. Kdykoli ale nad ním přemýšlela, sahala si do kapsy, aby se utvrdila, že to pravda je – přívěsek ji v tom utvrzoval.

„Věřím tomu. Setkám se s dědečkem, ať se děje, co se děje. Nebudu smutná!“

Všechny tyhle kouzelně záhadné věci vysvětlovala jediná prostá odpověď: dědeček musel být kouzelníkem ze Stonehenge. To mu nikdo nikdy nevěřil! Dospělí jsou prostě taková – raději věří číslům a vahám, ale takovým věcem, jako je kouzlo nebo jiný svět, ne. Spíš vás budou považovat za blázna. Vy však Edwinovi a Miriam, stejně jako já, věřte.

Kouzelný přívěsek

Ve zbytku dne neměla Miriam prostor k tomu, aby podrobila přívěsek bližšímu prozkoumání. Jednou se už už chtěla podívat, v tutéž chvíli však přišel do pokoje otec a pak zase maminka. Jistě chápete, jak těžké je něco tajit a dělat, jakože se nic nestalo. Chtěla vědět víc, ale zatím se ani na chvíli neocitla sama. A třebaže měla na půdě tajnou skryš, problém tkvěl v tom, že chodba, v níž se dveře nacházely, vedla přímo do kuchyně, ba co víc, někdo je zamkl. A kdyby tak někdo neučinil, jak si Miriam zároveň uvědomila, nebyl tu ten, kdo uměl zakašlat tak nahlas, aby jejich skřípající zvuk přehlušil. Měla pocit, jako by se všechno spiklo proti ní.

„Miriam, dnes byl pro všechny moc těžký den,“ řekl otec tichým hlasem, když přišel, aby jí popřál dobrou noc. „Nezlob se na matku, víš přece, jak to prožívá.“

V otcově tváři se zračil silný smutek a chvílemi (což se ještě Miriam nestalo) zahlédla i dědečka. Tatínek k ní přistoupil, chytil ji za drobnou ruku a pohladil ji. Okamžik se jen dívali jeden druhému do očí a jejich pohledy promlouvaly tak pronikavě, že nebylo třeba slov.

„Dobrou noc,“ řekla, když odcházel.

„Hezké sny,“ odpověděl.

Než zavřel dveře, chvíli se za ním ještě dívala a pak sledovala, co se děje za oknem. Poloviční záclonka jí nabízela výhled na veliký kopec, jehož vrch se zlatil od polibků slunce, záhy ztmavnul a nakonec se ztratil ve tmě.

Po všech těch událostech přišla noc rychle. Salisbury šlo spát a nebe pokryly řídké mráčky, které se stříbřily ve vycházejícím měsíci.

Za dveřmi se ještě ozývaly pomalu slábnoucí hlasy, ale Miriam je už nevnímala. Vzpomínala, jak se schovávala na půdě, kde si ráda četla dědečkovy staré knihy, zkoušela šaty po babičce nebo tam usínila a rodiče pak málem vyhlásili pátrání. Chtěla se tomu zasmát, opravdu chtěla – ale něco uvnitř jí v tom bránilo. Místo smíchu přišly slzy. Znovu plakala, tiše a dlouho. Zakryla se peřinou až po hlavu a vzlykala, dokud jí z toho nezačalo cukat víčky. A pak už jen zívala – vyčerpaná smutkem, který nešel zastavit. Vzpomínala se, utírala si slzy a řekla si, že musí prozkoumat přívěsek.

Když se ujistila, že už nikdo nepřijde a stále nebude oddalovat onen zvědavý pocit, jaký máte, když vlastně dožadujete něco kouzelného, vytáhla ze šuplíku malou baterku a začala se plně věnovat přívěsku. Ten vypadal jako skleněná placička, jejíž okraj lemovaly jemné bělostříbrné šlahouny podobné vinné révě ovíjející se kolem zdi. Na jednom místě tvořily malé očko, kterým procházel jemný řetízek z téhož kovu. Miriam přívěsek několikrát otočila v dlaní, ale neobjevila na něm nic zvláštního. Sklo se pod různými úhly zdálo jednou černé, jindy zakalené. Nebyl příliš těžký a ve středu měl otvor asi na palec tlustý; skoro připomínal – až na tu velikost – proděravěnou půllibru. Miriam se popravdě moc nelíbil. Chvilí ho ještě otáčela, ale stále nic zajímavého nenašla. Pak se vrátila k dopisu a znova jej pročítala. Pokoušela se v něm najít hádanku či rébus, jenže marně.

„Přívěsek je klíčem,“ opakovala si slova z dopisu. „Ale jak ho použít!“ uvažovala. Zkusila si ho ještě jednou prohlédnout pomocí baterky. Jakmile na něj dopadlo světlo, začalo se dít spousta věcí. Proč se staly a jaká náhoda se o ně zasloužila, na to nenašla odpověď.

Stalo se totiž tohle: Miriam si položila svitek na kolena, do jedné ruky baterku a do druhé přívěsek. V okamžiku, když světlo dopadlo do kroužku uprostřed, začalo se stáčet jako vodní vír na hladině, ozvalo se „svist“ a pokoj osvětlila bílá záře. Přívěsek se rozzářil a vířivý paprsek zamířil na dopis. Když na něj dopadl, rozprostřel kolem sebe zlatobílý závoj se spoustou drobných jiskřiček. Baterka a přívěsek jako by zamrzly ve vzduchu a vydávaly brnící zvuky. Miriam je v úžasu pustila. Dopis se

jemně vznesl, zastavil se pod přívěskem a jeho světlo zesílilo natolik, že přecházelo v oslňující jas. Právě nyní Miriam odněkud uslyšela stříbrně zvonící zvuk, který byl předzvěstí mnohem úžasnějších věcí: dopis se za doprovodu zlatého jiskřivého prachu začal přeměňovat. Čára po čáře, písmeno po písmenu se krásně zviditelňovalo, až se z dopisu stala mapa. Názvy Miriam neznala, ale přesto jí byly povědomé: Údolí Melias, Theridenské hory, Farigellské lesy, Tančící údolí, Šťastné lesy. Všechna ta jména v ní probouzela touhu, kterou nedokázala popsat. Cítila v nich něco hlubokého, něco, co se dotýkalo její duše. A možná i dědečka. Byl snad někde poblíž? Srdce se jí zalévalo hřejivým pocitem.

„Je to snad živé?“ pomyslela si.

Mapa vypadala jinak než obyčejná kresba. Louky se vlnily, jako by se po nich proháněl vítr, a jen letmý pohled na ně způsobil, že jste cítili jejich vůni. Hory zlatil sluneční třpyt a koruny stromů se leskly drobnými kapičkami rosy. Rozvíjelo to ve vás něco jiného, než na co jste zvyklí, když se díváte na obyčejný obrázek – skutečnost, tohle slovo by to vystihlo.

Jiskřičky dosáhly konce svitku a pohasly, jako když dohoří poslední kousek svíčky. S tím pohasl i samotný přívěsek a spolu s baterkou, která se úplně vybila, spadly Miriam do klína. I kdybych to měl napsat na tisíce stran, nedokázal bych sdělit, co v tu chvíli zažívala. Bylo to jako duha, jako hvězdy na nebi, jako vysoké hory nebo jako burácející vodopády. Jediné při těchto obrazech má člověk takový pocit štěstí, že se toho zároveň i bojí. Na druhou stranu – jak si uvědomila – to neslo jisté riziko: nikdo se o tom nesmí dozvědět, protože kdyby jen sebemenším náznakem ukázala, že se jí něco přihodilo, maminka by to okamžitě poznala.

„Neprovedla jsi něco?“ nebo „Nejsi nemocná?“ jistě by se ptala. I přes všechno nebezpečí se ale nemohla vzdát svého snu; setká se s dědečkem a bude šťastná. Konečně by taky mohla spatřit Trilitonii ve své kráse a znovu zažít příběhy. Teď už by je neposlouchala, možná by se stala jejich součástí. Mapa určitě zachycuje svět někde jinde. Až se jí naskytne nějaká příležitost a bude se moci vypravit ke kamenům, zjistí pravdu!

Katedrála svaté Marie odbila půlnoc a černý háv se stříbrnými hvězdami se rozprostřel nad nebeskou bání jako zrnka písku. Miriam se klížily oči, a tak ulehla a upřela pohled na okno. Venku foukal studený vítr a noc byla nepříjemně chladná.

Skoro už usínala, když ji náhle oslepilo světlo. Myslela si, že nechala zapnutou baterku, ale vzápětí se této myšlenky vzdala, protože ta už přece nesvítí! Co to může být? Ihned otevřela oči a uviděla, že světlo vychází zvenčí.

Přispěchala k oknu a nestačila se divit, protože kopec zářil stálým, kovově modrým světlem. Štípala se do ruky. Nesnila! V hlavě se jí opět začaly honit myšlenky. Spojitost s přívěskem to muselo mít, protože měsíc nesvítí tak oslnivě, a dokonce se schovával za bílými chomáčky mraků. Ve změti různých myšlenek také cítila, jak ji záře tahá a myslí se dotýká vábivý hlas: „Oblékni se!“, „Musíš jít!“, „Je to moc důležité!“ jako by říkal, ona však s pocitem bojovala.

Po několika chvílích světlo ustalo a vzápětí se z oblohy spustil déšť doprovázený blesky a hromy. Miriam už byla natolik unavená, že zašep-tala: „Záhad už bylo až až,“ a usnula.

Na druhý den ji probudilo prosluněné ráno prozvučené ptačími trylky. Ještě by byla usnula, kdyby ji byl neprobudil kočár a nepříjemně skřípající vozík. Když ji do nosu udeřila vůně snídaně, vstala, došla ke dveřím... a zarazila se. Přívěsek! V rychlosti se otočila a zamířila k nočnímu stolku. Ležel tam, přesně jak ho včera položila na dopis, který už nebyl dopisem, ale mapou. Když šuplík zavírala, koutkem oka zahlédla zvláštní bílý od-lesk. Rychle ho zas otevřela a velmi se podivila! Už to totiž nebyl přívěsek z černého cosi, stříbrně se leskl. Ihned ho vzala do ruky a s překvapením zjistila, že nad podkladem je stříbrný název zalitý v křišťálovém skle. Nápis byl hladký, ozdobný a kroucený.

„Ir... Iristial,“ luštila nahlas a v tu chvíli se jí myslí prohnal obraz příběhu o Hroudičkovi. Snažila se najít spojitost, ale než stačila cokoli pochopit, pokojem se rozeznělo cinknutí nádobí, které ji vrátilo z myš-lenek zpět. Přívěsek proto zase schovala a vyrazila ke snídani.

Maminka právě něco chystala. Vzduchem se nesla vůně vajíček a sla-niny. Otec seděl za stolem a četl denní tisk – ostatně jak mívál každé ráno ve zvyku. Miriam si všimla, že se rodiče snaží dělat, jakože se nic nestalo, za zlé jim to však neměla.

„Dobré ráno, jak ses vyspala?“ Otcova tvář vykoukla zpoza novin. Na úvodní stránce stálo velkým černým písmem: *Ekonomika zažívá převrat.*

„Dobré ráno,“ odpověděla Miriam.

Po chvíli se přidala i maminka. Na stole voněl čaj servírovaný v anglickém porcelánu po babičce. Tatínek si nalil kávu a maminka právě přisedala ke stolu s horkou páneví. Ještě ji ale nepoložila a opět vstala pro topinky opražené na sucho.

„Zajímavé, velmi zajímavé,“ podivil se otec. „Anglická ekonomika si stále vede dobře. Moc dobrá zpráva, nemyslíte? Čaj zlevnil!“ Maminka na něj vrhla zvláštní pohled – připomněla mu, co se stalo. Otec toho ve skrytu duše litoval, ale snažil se předstírat, že je vše v pořádku. Miriam to viděla jasně. Maminka možná všemu úplně nerozuměla, ale někde uvnitř chápala.

Od toho okamžiku proběhla celá snídane v tichosti. Kdyby nebyla otevřená okna, byl by slyšet kapající kohoutek, šepot talířů v policích i tiché cinkání vařeček a páneví. Takovou tichou snídani ještě nezažila. Byla to však skutečnost, jež jim připlula do života, a oni neměli ani tu nejmenší šanci se jí vyhnout nebo se na ni připravit.

Maminka umyla nádobí, a když bylo všechno hotovo, čekala Miriam na obvyklou otázku, *kam se dnes půjdou podívat*. Nepřišla. Raději tedy vstala a odešla, aby se umyla a převlékla.

Hodiny ukazovaly půl desáté a v domě dlelo ticho. Takhle si prázdniny nepředstavovala. Jistě chápete, že jen máloco je horší než nuda. Přecházela sem a zase zpátky, chodila po starých pokojích a hledala něco, co by ji z těch spárů nudy vysvobodilo. Sahala na staré vázy a prsty na nich v prachu zanechávaly cestičky, listovala knihami – ale nic nepomáhalo. Venku svítilo slunce a úzkými paprsky osvětlovalo zahradu před domem. Mezi korunami jabloní se mihla kola bryčky a v Miriam ten zvuk probudil nápad: půjde se podívat, co je v Salisbury nového.

„Ať jsi do oběda doma, ano!“ řekla maminka přísně, ale s nádechem skleslosti.

„Budu!“ ujistila ji Miriam.

„Dávej na sebe pozor!“ přidal se otec.

Samozřejmě, že nezapomněla na přívěsek a dopis, protože si nemohla být jistá, že ho má doma v bezpečí. Z jednoho dědečkova příběhu také věděla něco o kouzelných věcech – pokud někdo takovou vlastní, měl by ji vždy nosit s sebou. Byla by přece hloupost nechat ji doma bez dozoru.

První podivné dobrodružství

Cesty ještě neuschly, ale slunce je tak prohřívalo, že se nad nimi vznášela jemná pára.

Miriam právě procházela kolem domu slečny Coverleyové, a když si všimla, že se stará paní hrabe v záhoně, začala našlapovat jako kočka v noci. Ze všeho nejméně si totiž přála, aby si jí všimla. Ale ačkoli slečna Coverleyová vypadala staře, měla neuvěřitelně bystrý postřeh. Miriam mohla být sebeopatrnější, přesto slečna cukla hlavou a podezřívavým pohledem ji skoro probodla. „Stůj, mladá dámo!“ mávala motýčkou.

„Dobrý den, paní Coverleyová,“ pozdravila Miriam, jak nejlépe uměla.

„Dobré ráno, *slečno* Coverleyová,“ zdůraznila a pak s lítostí v hlase dodala: „Je mi to líto, drahoušku.“

Slečna Coverleyová byla stará panna, která se léta dvořila panu Macfeelymu. Byla proslulá svým vytříbeným chováním a neústupně lpěla na starosvětské etiketě: každý musel správně zdravit, dívky musely dělat pukrlata, zívát do kapesníčku, nikoli do dlaní, vycházet z domu vždy pravou nohou, nehrbit se, mluvit slušně a artikulovat. Zkrátka – do posledního detailu zosobňovala zvyklosti dávno minulé. A přestože měla sklon k zapomnětlivosti, nikdy si neodpustila otázku:

„Mladá dámo, co je nového v Londýně?“

A Miriam pokaždé odpovíděla stejně: „Nic, král stále sedí na trůně.“

Slečna Coverleyová si s touto odpovědí obvykle vystačila, pak si Miriam ještě prohlédla a dodala: „Jen se neušpiň! Každé slušně vychované děvče musí být čisté! A už mě nezdržuj!“

Miriam si oddychla. Raději absolvovala tenhle krátký rozhovor, než aby se opakovalo minulé fiasko, kdy před slečnou Coverleyovou utekla. To si pak rodiče museli vyslechnout:

„Radost vašeho života se mi vyhýbá,“ nebo „pro dámu, jako je vaše, je z čistě etického způsobu naprosto nevychované, když...“ nebo „jsem nadmíru překvapena chováním vaší mladé dámy...“

Jen co se z jejích spárů šikovně vyvlékla, přidala do kroku, protože slečna Winifred ještě dlouho potom vzpomínala, nač se vlastně chtěla zeptat. I kdybyste stáli za rohem, volala by na vás tak dlouho, dokud byste nepřišli.

Chodníček se zúžil mezi krámky a obchody. Byly hodně staré a jistojistě pamatovaly vánoční trhy s kandovaným ovocem, prodejem horkých kaštanů a různých dobrot. Hnědé, zelené či červené výlohy vystupovaly před průčelí v honosném a pyšnicím se oblouku, za nímž při setmění žhnulo žluté, poctivé světlo. Nad nimi visely tabule se zdobným krouceným písmem, a když jste vstoupili, přivítala vás vůně čerstvého čaje, kávy nebo pečiva.

Cesta se točila dlouhým obloukem, slečna Coverleyová se ztrácela za stromy, a jakmile zmizela úplně, něco se Miriam vkradlo do mysli. Snad snila nebo bděla, v mysli jí vytanuly obrazy něčeho divného, hezkého a příjemného a nedlouho poté je vystřídaly obrazy zlé a nebezpečné. Podle ní neměly žádný tvar, jen barvy, které samy o sobě vyjadřovaly pocity.

Stála dlouho na místě a dlela myšlenkami úplně někde jinde. Ze snění ji probralo až rachocení bryčky, což se později ukázalo jako užitečné. Právě se chtěla vzpamatovat a zapomenout na ty zvláštní vize, když ji vyrušil hlas:

„Dobrý den, Miriam.“

Otočila se, ale nikoho neviděla.

„Je tu někdo?“ zavolala.

„Jsem tady nahoře!“ ozvalo se.

Byl to pan Macfeely, který stál na žebříku a opravoval zčernalou lampu.

„Dobrý den, jak se dnes máte?“ zeptala se.

Pan Macfeely sestoupil, objal ji a zašeptal: „Byl to výjimečný člověk,“ a vrátil se ke své práci.

„No, dnes bude velice krásné počasí!“ pronesl po chvilce, zvedl hlavu k nebi a dodal: „Takže se mám docela dobře.“

Najednou to v lampě zarachotilo a ihned nato z ní vletěl oblak sazí. Pan Macfeely to schytl přímo do obličeje.

„Můžeš mi podat ten klíč?“ zeptal se klidně, jako kdyby se nic nestalo, a prstem ukázal do vozíku, kde se povalovala spousta náradí. Miriam se chtěla zasmát, ale protože měla pana Macfeelyho ráda, vypustila ze sebe jen nepřírozený kašel.

„Nejsi nemocná, Miriam?“ otázal se starostlivě.

„Ehm, myslím, že ne,“ odpověděla a podala mu klíč. „Co se stalo?“

„No, v noci nehořela,“ vysvětloval. „Nejspíš bude ucpaný hořák – ono se to občas stává.“

Miriam přikývla.

„A co ta bába, už je venku?“ nadhodil.

Miriam samozřejmě věděla, koho myslí.

„Ano, už jsem měla tu čest,“ odpověděla suše.

„Dneska se nemůžu zdržovat... Ne, dnes to nepůjde!“ řekl a byl by si dokonce i dupnul, kdyby byl nevěděl, že stojí na vratkém žebříku.

„Jak to myslíte?“

„Však ji znáš, Miriam., Vy jste štramák‘, „Pojďte, mám na stole kafičko a rohlíček‘, „Naliji vám něco ostřejšího‘, nebo dokonce ‚Dáme si dostaveníčko?‘ Ne, dneska se nemůžu zdržovat!“

„Já bych tam nešla.“

„No, obávám se,“ řekl pan Macfeely nejistě, „že to nebude jednoduché. Tyhle houževnaté paní – vlastně slečny – mají pod kloboukem. Vsadím se, že mě už určitě viděla. Člověk nikdy neví, čím ji urazí! Jeden si musí dávat pozor, aby neřekl něco špatného! Já božínku nemám vzdělání jako ona, nemám oxfordské školy panečku, jsem obyčejný lampář!“

„Ach,“ mávla Miriam rukou.

„Tomu nemůžeš rozumět,“ usmál se starý pán skoro chlácholivě.

„Asi máte pravdu, ale už musím jít. Mám ještě hodně práce.“

„Aha! Připluli piráti? Vykradli banku? Knoflíková válka? Vybuchla škola?“

„Ne, ne, něco mnohem zábavnějšího!“

„Chápu! Měj se hezky, Miriam,“ zamával pan Macfeely. „Dnes bude krásně, moc krásně,“ dodal si ještě pro sebe, než měl hlavu opět v lampě.

Miriam pokračovala v cestě, ale pocit osamělosti na ni dolehl dřív, než se pan Macfeely ztratil z dohledu. Zvláštní, znepokojivé myšlenky, které ji doprovázely, sice na chvíli ustoupily, ale neodezdněly úplně. Měla pocit, jako by ji ověncily vábivé ruce a někam ji vedly. Kdybyste měli takový pocit, cítili byste zvědavost a klid, až byste se skoro báli.

Všechny ty sny a představy vyvolával přívěsek. Miriam to cítila. Jeho kouzlo už zašlo tak daleko, že začalo zasahovat i do jejího bdění. V myšlenkách zahlédla kameny, a než si to stačila uvědomit, mířila na kopec. Kroky se obrátily náhle, jako vítr při bouři, mířily s ní směrem ke Stonehenge a staly se neovladatelnými. Ať už dělala, co chtěla, nemohla jim přikázat, aby se zastavily.

Po pár minutách dorazila na ono místo. Pokud jste někdy stáli u Stonehenge, víte, jak daleko je od Salisbury. Ale Miriam tam ještě nikdy nebyla – rodiče jí to pokaždé slíbili, ale nakonec jim do toho vždycky něco přišlo. Jednou špatné počasí, podruhé práce na zahradě. Proto si neuvědomila, že se k nim nemohla dostat tak rychle jinak než kouzlem. Až později si vzpomněla na mihotající se modré pruhy, na zvláštní pocit lehkosti – a pak už jen na poslední kroky, když se před ní kopec najednou zmenšil.

Oválné, hranaté, malé i velké kameny stály ve velikém kruhu. Stačil jediný pohled na jejich vrcholky, které se s každým dalším krokem zvětšovaly, a její nohy se náhle zase podvolily její vůli. Teprve teď je mohla ovládat. A taky to hned udělala! Místo totiž bylo opuštěné, vítr se prodlíral skrz trávu a svištěl a jí z toho všeho běhal mráz po zádech. Rychle se otočila a rozběhla se zpátky, seč jí dech stačil. Až v polovině cesty zpomalila. Poté, co zahlédla domy a katedrálu svaté Marie, rozhostil se v ní klid a zapřemýšlela: „Proč jsem tam nešla, proč jsem se tak bála?“ A byla sama na sebe našťvaná.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Země za kameny v kruhu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.